

[Alfred Jensen.]

der viser, hvor meget denne engangshjælp har beløbet sig til i fjor og i året forud, og der er ingen tvivl om, at vi ikke kommer op på samme ledighedstal i denne vinter som de foregående år, og det vil sige, at beløbet, selv om ministeren går op til 125 kr., ikke bliver stort større, end det har været de to sidste år, en 6-7 mill. kr. Der har altså ikke været nogen som helst saglig begrundelse for at trække det i langdrag, medmindre man har ønsket at vride sig ud af den moralske forpligtelse, man har over for de arbejdsløse. Det er den opfattelse, vi kommunister har fået, og som også andre her i landet må få. Det er karakteristisk, at der næsten lige forud skal komme et kommunistisk forslag på folketingets bord, før regeringen kan begynde at foretage sine beregninger og finde frem til en løsning af de øjeblikkelige vanskeligheder for dem, der er allerhårdtest ramt af arbejdsløsheden.

Jeg bemærkede ministerens udtryk, at han håbede, at det var hans tro, at kasserne ville være i stand til at udbetale denne hjælp. Ja, hvis det ikke er helt sikkert, hvis f. eks. arbejdsmændenes kasse ikke vil være i stand til at udbetale denne hjælp, synes jeg, at tinget og offentligheden må have klar besked herom, og hvis der ikke er sikkerhed herfor, må der tilvejebringes de penge, der er fornødne, for at de arbejdsløse kan få den hjælp, man har stillet dem i udsigt i den — man kan ikke engang sige tolvte time, for det må være den første time i det nye år.

Jeg bemærkede, at ministeren talte om, at han håbede, man kunne finde frem til en lovmæssig løsning, som sikrede de langvarigt arbejdsløse. Det kan vi sagtens. Det kan gøres ved, at vi forhøjer understøttelsessatserne, så at de arbejdsløse er i stand til at klare dagen og vejen, ikke alene når de går arbejdsløse i 45-50, men også i 90 dage, og det er det, vort forslag tager sigte på. Det skaber mulighed for, at de arbejdsløse virkelig kan nå op på den maksimumsydelse, som står i arbejdsløshedsloven, men som de færreste kan nå nu med de understøttelsessatser, der gives. Der har været arbejdsløse herinde, der har dokumenteret, at man må regne med, at de gennemsnitslønninger, hvorefter understøttelsen beregnes, siden 1946 er

steget til det dobbelte, medens understøttelserne kun er steget med ca. 60 pct., og det vil sige, at de, der før havde mulighed for at komme op på fire femtedele af en gennemsnitsarbejdsfortjeneste, ligger længere nede, altså en reel forringelse af de arbejdsløses forhold. Det er det spørgsmål, vi ønsker at få løst, ikke alene for dem, der har en kort ledighedsperiode, men også for dem, der kommer ind under begrebet langvarigt arbejdsløse. Jeg havde glædet mig til, at ministeren ville udtale sig om den anden side af sagen, nemlig vort forslag om muligheden for at komme dem til hjælp, som ikke har 90 dages ledighed. Nå, vi må selvfølgelig se, om ministeren vil udtale sig nu eller senere. Gør han ikke det, forbeholder jeg mig at stille vort forslag som ændringsforslag til regeringens forslag. Jeg håber, man i udvalget vil søge at finde frem til klarhed, for det første over, om kasserne kan udbetale pengene, og for det andet over, om man kan hjælpe dem, som har lidt færre ledighedsdage end de 90.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Peter Ravn: Da der er udtalt ønske om udvalgsbehandling, foreslår jeg, at de to lovforslag henvises til udvalget angående forslag til lov om ændringer i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. (om forhøjelse af dagpenge, børnetillæg, huslejhjælp og brændselshjælp samt om afskaffelse af karenstidsbestemmelserne).

Uden forhandling eller afstemning
vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om radiospredning.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2311, fremsættelsen i tidenden sp. 3470).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Nina Andersen: Det er lidt over 5 år siden, vi i folketinget sidst behandlede et